

W. Kelly

Simson

Uit: 'Inleiding tot de historische boeken'

Richteren 13 - 16

In Richteren 13 beginnen wij met een nieuw instrument dat God gebruikte om Zijn doel te bereiken; en in dit geval was de toestand van het volk zodanig dat God een *nazireeër* voor Zichzelf afzonderde. Een sterker bewijs is er niet dat het volk in zijn geheel van God was afgeweken. Normaal gesproken was een nazireeër iemand die een speciale gelofte van afzondering aan God had gedaan, maar slechts voor een bepaalde tijd. In het geval van Simson was het echter een bijzonder nazireeërschap, dat heel zijn leven omvatte. Maar wat voor nazireeër was Simson! Uiterlijk was hij inderdaad afgezonderd. We hebben hier één van de meest verootmoedigende geschiedenissen, die in de Schrift zijn vastgelegd. En bij dit alles moeten wij de eerder genoemde waarheid opmerken: dat geringe morele kracht in het leven van Simson samenging met grote fysieke kracht. Van alle verlossers die God in Zijn genade gaf, was er niet één die in persoonlijke dapperheid met Simson kon worden vergeleken. Maar wie van hen allen is zo vaak heel diep gevallen? Voor een gewone Israëliet zou dit reeds ongehoord zijn, maar Simson was een nazireeër Gods vanaf de schoot van zijn moeder! Het lijkt er dus op dat de twee uitersten van morele zwakheid én uiterlijke kracht allebei hun hoogtepunt bereikten in deze buitengewone persoonlijkheid.

Maar wij moeten ook kijken naar de grote principes van de waarheid, die vervat zijn in de geschiedenis van Simson. Zijn geboorte was bijzonder, en de omstandigheden ervoor ook; tot dan toe was er nooit een tijd geweest dat Israël zo werd onderdrukt. Ongetwijfeld hebben de verlossers die wij regelmatig vinden in de voorgaande hoofdstukken, uitkomst gebracht, met welke macht of welk

succes het God ook behaagde hen te bekleden. Maar wij lezen hier: *'De Israëlieten deden opnieuw wat slecht was in de ogen van de HEERE. Daarom gaf de HEERE hen over in de hand van de Filistijnen, veertig jaar lang'* (Richt. 13:1). Dit is een lange tijd, wanneer wij denken aan de zeven jaar van onderdrukking in de tijd van Gideon. Hier was dus een veel langere periode in de hand van de Filistijnen, fervente tegenstanders en vijandige burens van Israël. Zij richtten veel meer schade aan, doordat zij binnen de landsgrenzen woonden. Veertig jaar zuchtten de mensen onder hun harde overheersing. En het optreden van Simson maakte geen einde aan de Filistijnse overheersing, hoe groot zijn kracht ook was. Na de dagen van deze richter nam het lijden van de Israëlieten zelfs nog toe en bereikte een grotere intensiteit dan het ooit voordien had bereikt.

Hoe dit verder ook mag zijn, wij moeten nu eerst opmerken waar de verlosser vandaan kwam: *'En er was een man uit Zora, uit het geslacht van de Daniëten'* (Richt. 13:2). Het was door God bepaald dat de redder uit deze stam zou komen, die meer dan enige andere stam werd gekenmerkt door falen, wat niet alleen gevaar voor henzelf opleverde, zoals wij zullen zien. De morele laksheid zou ten slotte bij hen een geschikt instrument vinden, zoals inderdaad vanaf het begin profetisch te kennen was gegeven in de laatste woorden van hun vader Jakob, vóór zijn sterven (Gen. 49:16-18). En het resultaat van hun afvalligheid van God zou fataal zijn. Uit deze stam werd Simson geboren. De omstandigheden waren hoogst opmerkelijk. Manoach's vrouw was onvruchtbaar en baarde niet: *'Toen verscheen de Engel van de HEERE aan deze vrouw, en zei tegen haar: Zie toch, u bent onvruchtbaar en hebt geen kinderen gebaard. U zult echter zwanger worden en een zoon baren. Welnu dan, wees toch op uw hoede dat u geen wijn of sterke drank drinkt, en eet niets onreins. Want zie, u zult zwanger worden en een zoon baren. En er mag geen scheermes op zijn hoofd komen. Want het jongetje zal van de moederschoot af als nazireeër aan God gewijd zijn, en hij zal beginnen Israël te verlossen uit de hand van de Filistijnen'* (Richt. 13:3-5).

Simson zou een *begin* maken met de verlossing. Er was iemand anders die door God op een later tijdstip zou worden gebruikt om de macht van de Filistijnen werkelijk teniet te doen, iemand van een heel ander kaliber dan Simson. Ik spreek natuurlijk over het optreden van David, de zoon van Isäi. Wat er nu ook mocht gebeuren, het was slechts het *begin* van de verlossing van Israël. God zou nu Zijn macht laten zien, maar slechts af en toe als een getuigenis; verder niet. De volledige verlossing zou moeten wachten tot op die tijd, die voor ons spreekt van de toekomstige dag van de Heere.

De vrouw vertelde haar echtgenoot over het bezoek van de engel en ze baden toen allebei, Manoach in het bijzonder, dat de man Gods nog eens zou worden gestuurd.

De Heere hoorde hen en de engel verscheen opnieuw aan de vrouw, die haar echtgenoot erbij riep, zodat beiden Gods boodschapper zagen en de herhaling hoorden van zijn boodschap met een plechtig bevel. Onthouding van wat een Israëliet was toegestaan, werd niet alleen bevolen, maar werd in het geval van Simson een levenslange plicht. Ik kan niet anders dan geloven dat dit een diepe betekenis heeft en verband houdt met de toestand waarin het volk van God toen verkeerde.

Op Gods tijd werd het kind geboren, en het jongetje werd groot. *'En de Geest van de HEERE begon hem aan te vuren in Mahane-Dan, tussen Zora en Esthaal'* (Richt. 13:25). Een geschiedenis van falen volgde: *'Simson ging naar Timna. En toen hij in Timna een vrouw uit de dochters van de Filistijnen had gezien, ging hij weer terug om het zijn vader en zijn moeder te vertellen. Hij zei: Ik heb in Timna een vrouw gezien uit de dochters van de Filistijnen. Welnu, neem haar voor mij tot vrouw.'* Zijn vader en moeder protesteerden tevergeefs: *'Is er onder de dochters van je broeders en onder heel mijn volk geen vrouw, dat je weggaat om een vrouw te nemen van die onbesneden Filistijnen?'* Simson was echter even eigenzinnig als hij sterk was, en hij zei tegen zijn vader: *'Neem haar voor mij, want zij is in mijn ogen de juiste. Nu wisten zijn vader en zijn moeder niet dat dit van de HEERE was, dat hij een aanleiding zocht tegen de Filistijnen'* (Richt. 14:1-4).

Terloops wijzen wij op de grote openhartigheid die de Schrift hier toont, die even leerzaam is als de gereserveerdheid die in de voorgaande hoofdstukken kan worden opgemerkt. Als een mens dit verhaal zou hebben geschreven, zou het dan zo eerlijk zijn opgeschreven? Ik betwijfel of er één gelovige is, die het wenselijk geacht zou hebben dit vers op te schrijven op de manier zoals God het gedaan heeft door inspiratie. Als hij het feit al zou onthullen, zou hij zich ervoor hebben verontschuldigd en het kwaad hebben veroordeeld om zichzelf vrij te pleiten. En hij zou misschien lang gesproken hebben over Gods toelating. Nu wil ik niet ontkennen dat het juist is om de schande van Simsons handelen te voelen. Maar er is één ding dat de Geest van God steeds doet, namelijk de volkomen goedheid en de onveranderlijke heiligheid van God aan ons voorstellen.

Dit besef moeten wij bij het lezen van de Bijbel goed vasthouden. Laat dus nooit wantrouwen uw ziel vervullen. Als u naar het geschreven Woord van God luistert, kies dan onveranderlijk Gods kant. Anders zult u de Schrift nooit verstaan. U zult op de proef worden gesteld, maar wees ervan verzekerd dat u uit de beproeving zult worden gered. De dag kan komen waarop niemand u een helpende hand biedt. Wat zal er dan van u worden? Als u bezoedeld raakt door menselijke meningen over de goddelijke uitspraken, zal uw geloof in de Schrift verdwijnen. Als ik niet in alles op Gods Woord vertrouw, kan ik er in geen enkel opzicht op bouwen. Zo gevaarlijk

is een kritische houding tegenover iets dat zo betrouwbaar is. Hoe meer u iemand kunt vertrouwen, des te erger is het als u begint te twijfelen. Wie weet niet hoe ernstig dit is onder de mensen, die zich nu eenmaal kunnen vergissen. U behoort geen argwaan toe te staan, tenzij u daarvan zekerheid hebt en het kunt verantwoorden. Zo voorkomt u dat u zich schuldig maakt. En dit, ik behoef het nauwelijks te zeggen, is nog meer van toepassing op de relatie tussen broeders en op de goddelijke liefde, die verder gaat dan dat wat wij van onszelf zouden mogen verwachten.

Wanneer God en Zijn Woord in twijfel worden getrokken, moet het voor een kind van God een eenvoudige zaak zijn om te weten hoe hij moet handelen. Hoe vaak zijn wijzelf niet degenen die de problemen veroorzaken, waarvan de vijand gretig gebruikt maakt tot schade voor onszelf en de eer van God! Want bezwaren tegen het Woord ontspruiten altijd aan ongelooft. Moeilijkheden, waar zij zich ook voordoen, moeten slechts ons geloof in God oefenen. Het Woord van God is niet alleen altijd juist, maar het geeft ook licht. Het maakt ons wijs en verlicht de ogen: *'Het opengaan van Uw woorden geeft licht, het schenkt eenvoudigen inzicht'* (Ps. 119:130). Ongetwijfeld zijn er dingen in de Bijbel die wij niet helemaal begrijpen, maar dat geeft ons niet het recht het Woord eigenmachtig uit te leggen. Er is zoiets als door God onderwezen te worden. De Heilige Geest is hiertoe gegeven, evenals voor andere doeleinden. Het zal zeker gebeuren dat wij moeten wachten, en dat zal nuttig voor ons zijn. Het is soms goed voor hen die onderwijzen dat zij worden verplicht om te leren; goed dat zij gaan beseffen dat zij het zelf niet weten. Het is een uitstekende morele les als zij dit moeten erkennen; niet alleen zich ervan bewust te zijn, maar het zich eigen te maken. Want de noodzakelijke claim van de Schrift is inderdaad dat erop *vertrouwd* wordt, hoewel daaruit niet volgt dat wij in staat zijn alles te verklaren. Door de Heilige Geest alleen kunnen wij erin doordringen en ervan genieten.

Hier is niet zo dat er een speciale aanleiding is voor deze algemene opmerkingen; nog minder impliceert het dat de spreker de pretentie heeft het beter te weten dan degenen die hij om zich heen ziet. Wanneer wij door de werking van de Heilige Geest *alles* mogen weten, blijft het toch waar dat wij allen slechts *leerlingen* zijn. Het is natuurlijk geen prestatie van mijzelf om te spreken zoals ik tot nu toe gedaan heb. Als ik mij sterk heb uitgedrukt, is dat alleen om aan te geven hoe elke gelovige dient om te gaan met de Schrift. Ik heb geen andere basis dan u, broeders en zusters, maar zeker geeft dit aanleiding u ertoe op te roepen hetzelfde onschatbare voorrecht te genieten dat ik als gelovige mag hebben. Het gaat er niet om de aandacht op onszelf te vestigen, alsof wij exclusieve bevoegdheden of speciale middelen zouden hebben om iets te bereiken of te verklaren. In feite moet ik

iedereen wantrouwen die beweert belangrijk te zijn, ongeacht wie of wat hij ook mag zijn. Maar wat goed is voor elke heilige, is het vertrouwen in God en Zijn Woord. Het is werkzaam in de harten van hen die door het geloof gereinigd zijn, en zal op zijn minst het geweten van andere mensen aanspreken, zelfs van hen die volkomen door de satan verblind zijn. Ik roep u dus niet op iets buitensporigs te geloven, hoewel dit zeker het geval zou zijn als de Bijbel een menselijk boek was en als zodanig moest worden besproken. Maar zelfs ongelovigen doen dit niet, getuige het feit dat zij zich ijverig met de Bijbel bezighouden om die te weerleggen. Maar wie maakt zich druk om de Koran of het humanisme, behalve de volgelingen ervan?

Maar de Schrift claimt altijd *Gods Woord* te zijn, niet dat van Jesaja of Ezechiël, van Petrus of van Paulus (1 Kor. 14:37; 2 Petr. 3:15-16). Wie de schrijver ook is, het is altijd het zuivere Woord van God – alsof de Heilige Geest het zonder menselijk instrument had opgeschreven. Inderdaad wilde Hij de schrijvers gebruiken en nam Hij hen in dienst. Maar toch is de Schrift het Woord van de levende God. Als men dit erkent (en u zou de Bijbel verwerpen als u dat niet doet), dan ziet men de leegheid van het bekritisieren van het Woord. Want wie kan in twijfel trekken wat direct van God Zelf komt? Zo iemand neemt niet alleen de plaats in van een ongelovige, maar van een godslasteraar of een atheïst. Als het ongelooft werkzaam is, leidt dat tot de ontkenning van de geloofwaardigheid van God, van Zijn openbaring en zelfs van Zijn bestaan.

Maar laten we teruggaan naar het verhaal van het leven van Simson. Ik wil hierbij duidelijk stellen dat God ons wil leren dat Hij het in die tijd nodig vond het volk door een totaal *onwaardig* werktuig te verlossen, door iemand van een laag moreel niveau, alleen al door de ongerijmdheid om als nazireeër een vrouw te zoeken onder de ergste vijanden van Israël. De grofheid van zo'n handelwijze spreekt voor zichzelf. Toch wilde God Zichzelf verheerlijken door iemand die zijn eigenzinnige doel najaagde, en tevens de banden verbreken van Simsons hartstocht en lage gedachten, die hem in de weg stonden. De val is groot, als iemand die de naam van de Heer noemt toch een eigen weg zoekt en Zijn Woord geringschat. Als God hem voor een tijd toestaat zijn eigen wil te doen, zal hij toch snel schande moeten oogsten!

Ondertussen was Simson moreel gesproken geruïneerd, zijn getuigenis voor Gods naam was slechter dan ooit. Zelfs toen God ingreep en het tegendeel van het zelf gezochte vleselijke genot bewerkte, was het in geen geval tot lof van de mens. Maar God bereikt Zijn doel ondanks de zonde en de dwaasheid van de mens. De vruchten van de wil van de mens zijn inderdaad nooit goed, alleen die van de wil van God. Slechts de laatste houdt stand, want alleen God is zowel wijs als heilig en goed. Ik houd het erop dat er niets is om de eenvoudigste gelovige die Gods wil doet, te

laten struikelen, hoewel er ongetwijfeld struikelblokken zijn voor iemand die God en Zijn woord niet kent.

Helaas, na enige tijd keerde Simson *terug om haar tot vrouw te nemen*. *'Hij week van de weg af om het kadaver van de leeuw te zien. En zie, er zat een bijenzwerm in het lichaam van de leeuw, met honing. Hij nam die honing in zijn handen en liep al etend verder. Hij liep naar zijn vader en zijn moeder en gaf hun er wat van, en zij aten ook. Hij vertelde hun echter niet dat hij de honing uit het lichaam van de leeuw genomen had. Toen ook zijn vader bij de vrouw aangekomen was, richtte Simson daar een maaltijd aan, want zo deden de jongemannen'* (Richt. 14:8-10). Daarop volgt het verhaal van de metgezellen van Simson en het raadsel dat zij moesten oplossen. Simson was knap genoeg om dat raadsel te bedenken, maar hij had te weinig geloof om het te begrijpen of op zichzelf toe te passen. Is het niet duidelijk dat hij weinig begreep van wat God hem wilde leren door middel van de leeuw die hij had verslagen, en door het dode lichaam ervan waarin hij de honing vond?

Meegesleept door zijn onbeheerste verlangens (die uiteindelijk toch door God werden gebruikt, want Hij regeert altijd), was hij machtig in zijn handelen. Maar wat inzicht betrof, was hij weinig meer dan een onwetend instrument. Toch gaf hij een leerzaam raadsel op, dat exact de toenmalige toestand van het volk van God illustreerde. In dit beeld vinden wij een machtige vijand, terwijl God daar oneindig ver boven staat. Hij is in staat door Zijn macht het onbruikbaarste werktuig geschikt te maken voor Zijn doel, zodat uit de gedode vijand de zoetste verkwikking tevoorschijn komt. Hoe heerlijk is dit in Christus aan het licht gebracht, maar op een totaal andere wijze! Hij was Zelf volkomen onberispelijk, maar werd tot zonde gemaakt voor ons, opdat wij gerechtigheid van God in Hem zouden worden. Hij is voor ons in de dood gegaan, *'opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had'* (Hebr. 2:14). Door Zijn overwinning heeft Hij ons eeuwige vertroosting gegeven. Er is een helder contrast tussen Simson en Christus, Die de satan op het kruis heeft overwonnen. Daar bereikte Hijzelf eigenlijk de climax van zwakheid! Hij overwon niet door fysieke kracht, maar juist door te lijden. Hij is gekruisigd in zwakheid, maar opgestaan door Gods kracht. Op Golgotha zien wij, in plaats van dwaasheid en schande, in plaats van onheilige verbindingen met de vijanden van God, de vlekkeloze volkomenheid van Hem in Wie wij roemen!

Het resultaat voor de sterke Simson was helaas dat – hoe groot de overwinning over de leeuw ook was en hoeveel zoetheid de honing hem had geboden – zijn wil om zich aan een vrouw in Timna te verbinden een groot probleem voor hem veroorzaakte. Hij ontstak in woede toen de Filistijnen door middel van bedrog de oplossing van het raadsel vonden (*'Eten kwam uit de eter, en zoetheid kwam uit de sterke'*). En toen zijn vrouw aan zijn metgezel werd gegeven, leidde dit tot een

zware straf van de kant van Simson, zoals ons allen bekend is (Richt 15:4-5). Dit leidde weer tot een verbitterde wraakneming van de kant van de Filistijnen op de mannen van Timna, die Simson zo slecht hadden behandeld. Hierdoor overkwam hun uiteindelijk toch dat waaraan de vrouw eerder door list had geprobeerd te ontkomen (vgl. Richt. 14:15 met 15:6).

Nu was het God, Die ingreep vanwege Zijn eer. Hij verlostte de falende Simson van de directe gevolgen van zijn zondige verbintenis. Maar Hij deed dit door het bedrog te vergelden door de hand van de Filistijnen zelf. *‘Want de HEERE is rechtvaardig en Hij heeft gerechtigheid lief’*. Eigenlijk is het bijzonder om de manier te zien waarop dit hier naar voren komt, zelfs in het geval van een wereldse tegenstander. Wij kunnen allemaal begrijpen dat de grondslag waarop God dingen sanctioneert, gerechtigheid is. Maar is het niet bemoedigend te zien dat God Zijn principes ten uitvoer brengt, ook wanneer alles somber en slecht is? Hij heeft zeker wegen en middelen om de moeilijkheden te overwinnen, daaraan hoeven we geen moment te twifelen. Inderdaad vinden wij daarvan de overvloedige bewijzen. De aarde is bestemd om het toneel te zijn waar God in gerechtigheid zal regeren. Maar ook nu, terwijl de dingen ontspoord zijn en de vijand aan de macht is, houdt hij vast aan Zijn eigen karakter. Hij bezit en gebruikt alles wat Hij kan benutten.

Hierna zien wij de Filistijnen als het voorwerp van de ergste wraak van Simson, waarbij hij hun *‘met een grote slag de botten stuk sloeg. Daarna vertrok hij en ging in een kloof van de rots Etam wonen’* (Richt. 15:8). Daar kreeg hij te maken met een nieuwe beproeving, die tevens op pijnlijke wijze de toestand van het volk Israël aan het licht bracht. Is het niet zo dat wij hier een dieptepunt vinden, of wij nu naar het volk van God kijken of naar de laatste richter in dit boek? Is het denkbaar zich een grotere crisis voor te stellen? Wij zien dat later weer, als de Israëlieten een koning wensden te hebben zoals de volken. Zelfs als God hun een verlosser geeft naar Zijn hart, vinden wij weer gruweldaden, hetzij van mensen die zich eigenzinnig gedragen, of die het karakter van Gods beloften door corruptie te gronde richten. Wij zijn hier gekomen aan het einde van deze droevige geschiedenis. Stelt u zich voor hoe God in genade kon neerzien op zo’n ontaard volk? Toch was het juist op dat moment dat de uiterlijke acties tegen de vijand schitterend leken. Maar als het volk van God afhankelijk is geworden van de wereld, gedraagt men zich harteloos tegenover iemand die volledig met de vijand breekt.

Simson leefde nu helemaal geïsoleerd in de rots Etam. Er was niemand die met hem sympathiseerde, niemand uit Juda. Toch was Juda naar Gods raad vanaf het begin de koningsstam; dit plan werd feitelijk in David voortgezet. Dit maakte het gedrag van de mannen van Juda nog ernstiger: *‘Toen trokken de Filistijnen op, sloegen hun kamp op tegen Juda en verspreidden zich in Lechi. En de mannen van Juda zeiden:*

Waarom bent u tegen ons opgetrokken? En zij antwoordden: Wij zijn opgetrokken om Simson te binden, om met hem te doen, zoals hij met ons heeft gedaan. Daarop kwamen drieduizend man uit Juda naar de kloof van de rots Etam en zij zeiden tegen Simson: Wist u niet dat de Filistijnen over ons heersen?’ (Richt. 15:9-11).

Is dit Juda, de stam die God loofde? Is dit de stam die door zijn broeders geprezen werd? Op een wenk van de Filistijnen stonden er onmiddellijk drieduizend man uit Juda klaar om de kampioen van hun eigen volk te verraden! We kunnen ons voorstellen dat er drieduizend man uit de Filistijnen kwamen. Maar in wat voor betreurenswaardige toestand was Juda nu, dat deze voorname stam zich zo onderwierp aan de Filistijnen dat ze hun sterke held als een gevangene wilden binden en hem wilden overleveren aan de gunst van hen die hem haatten en verachtten! Zij zeiden tegen Simson: *‘Wist u niet dat de Filistijnen over ons heersen?’* Ze waren niet alleen in slavernij, maar ze waren tevreden met hun slavernij; ze waren zelfs verraders. Kon het volk dieper vallen? Helaas, het klinkt ons niet onbekend in de oren. Jezus ondervond het aan den lijve. Het waren Zijn broeders, die de hand aan Hem legden. Het waren Zijn broeders, die niet in Hem geloofden. Zijn eigen volk wilde Hem laten sterven; en dat niet vanwege de leugens die zij vertelden, maar vanwege de waarheid waarvan Hij getuigenis aflegde.

‘Waarom hebt u ons dit dan aangedaan? Maar hij zei tegen hen: Zoals zij bij mij gedaan hebben, zo heb ik bij hen gedaan.’ Er is weinig verheffends in Simson, in ieder geval niets dat eerbied of liefde afdwingt. *Zoals zij mij behandeld hebben, zo heb ik hen behandeld.* Wij zien hier iemand die zeker wel geloofsvertrouwen had (Hebr. 11:32), maar grotendeels steunde op de kracht die God hem had geschonken in plaats van op Hem Die de bron ervan was. Simson was iemand die wel door persoonlijke gevoelens van wraak werd gedreven, maar niet door een ernstig plichtsbef. Hij ging maar langzaam de betekenis van zijn opdracht begrijpen en had niet veel begrip ervan, maar stond wel telkens klaar om zijn menselijke verlangens te bevredigen onder de vijanden van zijn volk.

Kortom, hij lijkt mij iemand met weinig begrip van het voeren van de oorlogen van de Heere, hoewel God hem in een bepaald tijdvak van de Bijbelse geschiedenis hiertoe wilde gebruiken. *‘En zij zeiden tegen hem: Wij zijn gekomen om u te binden en over te leveren in de hand van de Filistijnen. En Simson zei tegen hen: Zweer mij dat u mij niet zult doodsteken’.* Wat een beeld had hij van hen! En ook zij namen het heel natuurlijk op; zij voelden geen schande of wrok naar aanleiding van de beschuldiging van bedrog. Hun morele peil was inderdaad heel slecht, onnatuurlijk zelfs, ten opzichte van hun redder: *‘Daarop zeiden zij tegen hem: Nee, wij zullen u namelijk alleen binden en u in hun hand overleveren. Doden zullen wij u echter zeker niet. En zij bonden hem vast met twee nieuwe touwen en voerden hem mee van de*

rots. Toen hij bij Lechi kwam, kwamen de Filistijnen hem juichend tegemoet. Maar de Geest van de HEERE werd vaardig over hem, en de touwen die om zijn armen zaten, werden als vlas dat door het vuur verbrand is. En zijn boeien vielen zomaar van zijn handen. En hij vond een verse ezelskaak. Hij stak zijn hand uit, nam die en sloeg er duizend man mee dood. Toen zei Simson: Met een ezelskaak heb ik één hoop, twee hopen, met een ezelskaak heb ik duizend man doodgeslagen’.

Dit was niet de enige goddelijke interventie, want er volgde nu nog een *persoonlijke* uitredding van Gods kant: *‘En het gebeurde, zodra hij uitgesproken was, dat hij de kaak uit zijn hand wierp; en hij noemde die plaats Ramath-Lechi. Maar toen hij hevig dorst kreeg, riep hij tot de HEERE en zei: U hebt door de hand van Uw dienaar deze grote verlossing gegeven. Zou ik dan nu van dorst sterven en in de hand van deze onbesnedenen vallen? Toen kloofde God de holte die er in Lechi is, en er kwam water uit. Hij dronk en daarop kwam zijn geest weer terug en leefde hij op. Daarom gaf hij hem de naam Bron van de roepende, die tot op deze dag in Lechi is’* (Richt. 15:12-19).

Wij hebben hiervóór in dit boek de opmerkelijke manier gezien waarop God werkte in deze periode van de geschiedenis van Israël, hetzij persoonlijk of door middel van de wapens die werden gehanteerd. Voor hen die kunnen onderscheiden wat het zwakke getuigenis van het volk van God was, komen de volgende principes duidelijk naar voren: de richter staat alleen, de omstandigheden laten het conflict met de vijand escaleren, het aparte gedrag van Juda tegenover de onbesneden Filistijnen (als het al niet verraad was, dan in elk geval laf gedrag), en nu het vreemdste wapen dat Simson ooit tegen hen gebruikte: de kaak van een ezel! Het is duidelijk dat het hem nooit ontbrak aan goddelijke kracht tegenover de vijand; maar bovenal zien wij het medelijden van de HEERE ten opzichte van Zijn arme dienaar. Hij verachtte de dorstige dienstknecht namelijk niet, toen hij in zijn nood tot Hem riep. Slechte karaktertrekken had Simson inderdaad; wij zullen nog slechtere zien. Toch werd hij verhoord, toen hij riep; hij kreeg antwoord.

Wij vinden in Simson niet de belangeloosheid van de genade, die samen met het volk van God verdrukking wilde lijden en bereid was offers te brengen. Bij Simson was het niet zoals met Mozes. Hoewel hij niet zonder geloof was, liet hij zich kennen als een vechter, klaar om de Filistijnen bij elk geschil te bestrijden. Zonder twijfel was het enerzijds een geweldige openbaring van fysieke kracht; zo overwon hij de meedogenloze vijanden van het volk van God. Aan de andere kant schijnt hij hen echter als zijn persoonlijke vijanden beschouwd te hebben. Dit stimuleerde hem zeker, hoewel ik niet wil aangeven dat hij helemaal geen hogere motieven had. Maar die zijn moeilijk te ontdekken, terwijl de slechte beweegredenen duidelijk aanwezig zijn.

‘En hij gaf leiding aan Israël in de dagen van de Filistijnen, twintig jaar lang’ (Richt. 15:20). Het komt mij voor dat de Geest van God in dit verslag over de tijd dat Simson richter was in Israël, aangeeft dat dit normaal gesproken het einde van zijn geschiedenis was. Wij zouden ons ook niet hierover hebben verbaasd. Niet dat God daarna niet krachtig heeft gewerkt! Ja, zelfs nog meer door middel van zijn dood dan tijdens zijn leven. Maar het blijft opmerkelijk dat de geschiedenis van deze richter hier naar Gods oordeel eindigde.

Wij hebben gezien hoe de genade van God een zondige verbintenis voorkwam, voordat het huwelijk werd voltrokken. Dit gaf Simson een rechtvaardige aanleiding om wraak op de Filistijnen te nemen, wat gevolgd werd door het richten van Israël gedurende twintig jaar. Maar het volgende hoofdstuk vormt een treurig vervolg: *‘Simson ging naar Gaza en zag daar een vrouw die een hoer was, en ging bij haar binnen’* (Richt. 16:1). Hoewel hij hierdoor dieper ten val kwam dan ooit tevoren, werd hij onder die betreurenswaardige omstandigheden toch een kanaal van kracht. *‘En de inwoners van Gaza werd gezegd: Simson is hier gekomen. Zij omsingelden hem en loerden heel de nacht op hem in de stadspoort. Zij hielden zich echter heel de nacht stil, want zij zeiden: Tot aan het morgenlicht, dan zullen wij hem doden. Maar Simson bleef tot middernacht liggen. Toen, te middernacht, stond hij op, greep de deuren van de stadspoort met de beide posten en trok ze los, met grendel en al. En hij legde ze op zijn schouders en droeg ze omhoog naar de top van de berg die tegenover Hebron ligt’* (Richt. 16:2-3).

Simson was iemand die bleef vertrouwen op zijn eigen kracht en die naar buiten toe dingen deed, die juist aan de vijand toonden dat hij een gevreesde tegenstander was. Maar innerlijk hield hij weinig rekening met God; en dat terwijl hij iemand was die aan de Heere was gewijd. Opnieuw kwam hij ten val: *‘Daarna gebeurde het dat hij een vrouw in het Sorekdal lief kreeg, en haar naam was Delila’* (Richt. 16:4). Hier worden we niet geconfronteerd met een eenvoudige herhaling van zetten, maar zien we hoe iemand zich liet meeslepen door een dwaze verliefdheid, even extreem als de ontaarding zelf. Dit is duidelijk de moraal van het verhaal.

Delila verkocht zichzelf aan de Filistijnse stadsvorsten om de held van Israël ten val te brengen. Simson werd verblind door zijn eigen lusten. Anders zouden de diverse pogingen om hem te grijpen wel zijn ogen hebben geopend voor haar listen en hun moorddadige kwaadwilligheid. Maar de prijs die overtreders betalen is hoog, en de schuldige Simson viel telkens opnieuw voor de verleiding van de vreemde vrouw. Dat is de verblindende kracht van de zonde. Was hij zich niet bewust van haar slechtheid, of van het gevaar waarin hijzelf nu verkeerde? Maar de crisis kwam en we zien dat hij uiteindelijk, onder druk van Delila, het geheim van zijn kracht prijs

gaf. In zijn ongeschoren haar lag naar Gods wil het geheim van zijn onoverwinnelijke kracht. Het ging maar om één ding: onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Helaas, de held viel, evenals Adam en allen sindsdien gevallen zijn, behalve Christus. Hoe volkomen heeft Hij stand gehouden, hoewel Hij als geen ander op de proef werd gesteld! Weten wij nog wel wat gehoorzaamheid is tegenover God, zelfs op de eenvoudigste manier? Het is de taak van het schepsel *gehoorzaam* te zijn, dit geeft God de plaats die Hem toekomt en de mens ook zijn plaats. Het is de nederigste, maar toch in moreel opzicht de hoogste plaats voor ons hier beneden, evenals voor de engelen hierboven.

Simsons gehoorzaamheid werd op de proef gesteld door middel van een uiterlijk teken, zijn lange haar. Het was het teken van volledige onderwerping en toewijding aan God, een uiting van gehoorzaamheid. In ons geval ligt het anders: wij bezitten de grootste schat in aarden vaten. Toch is het ook onze plaats om in alles gehoorzaam te zijn, gevormd en geleid te worden door de Geest in overeenstemming met het geschreven Woord. Het volle licht schijnt nu, omdat het te zien is in de Persoon, het leven, het werk en de heerlijkheid van Christus. Het gaat voor ons die de Heer Jezus kennen niet louter om een uitwendig teken. Maar de toewijding aan Hem houdt in ons geval in wat voor God Zelf en voor de mens het meest kostbaar is. Wij zijn geheiligd door het bad van de wedergeboorte en door de verheerlijkte Heer in de hemel. Maar wij zijn door de Geest ook geheiligd tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Christus (zie 1 Petr. 1:2). Wij zijn geroepen tot *gehoorzaamheid*, zoals een vrouw onderdanig is aan haar man. Daarin liggen de hoogste voorrechten besloten die God aan mensen hier op aarde kan meedelen.

Bij Simson was het heel anders, zoals wij zien. Zijn opdracht was zijn haar, met alle kracht die daaraan verbonden was, *lang* te houden. Hoewel het geheim van zijn kracht verborgen was, deed het ook dienst als een test. Nu kreeg de vijand dit geheim echter in handen door middel van een hoer, die het hem voor geld had afgedwongen. Hoe slecht Simsons toestand ook was door zijn onbeheerste lust, en wat zijn vergrijpen ook waren: zolang hij zijn geheim bewaarde, ontbrak het hem nooit aan goddelijke kracht. De HEERE bleef tenminste – Hij kon niet anders – trouw aan Zijn woord. Nu had echter degene die hij tot partner van zijn zonde had gemaakt, het geheim aan hem ontfutseld om het aan de Filistijnen te verkopen.

Gedegradeerd tot het uiterste, werd Simson hun slaaf en bovendien hun vermaak. Maar intussen was God werkzaam om Zichzelf en Zijn wegen te verheerlijken: *‘En het gebeurde, toen hun hart vrolijk was, dat zij zeiden: Roep Simson en laat hem ons vermaken. En zij riepen Simson uit de gevangenis en hij vermaakte hen. En zij lieten hem tussen de pilaren staan. Toen zei Simson tegen de jongen die hem bij de*

hand hield: Laat mij gaan en laat mij de pilaren betasten, waarop het gebouw gevestigd is, zodat ik daartegen kan leunen. Nu was het huis vol mannen en vrouwen. Ook waren alle Filistijnse stadsvorsten daar. En op het dak waren ongeveer drieduizend mannen en vrouwen, die toekeken terwijl Simson hen vermaakte. Toen riep Simson tot de HEERE en zei: Heere, HEERE! Denk toch aan mij en maak mij toch alleen nog deze keer sterk, o God, zodat ik me met één slag op de Filistijnen kan wreken voor mijn twee ogen' (Richt. 16:25-28).

Opnieuw zien wij hier Simson met de zwakheid van zijn karakter voor ons, zelfs op dit ernstige moment. Ik twijfel er niet aan dat God werkte in de richter, die Hij tot de held van Zijn volk had gemaakt. Laat niemand zich afvragen of het tevergeefs was dat Simson in de gevangenis was gekomen, of dat hij zijn gezichtsvermogen verloor. Ik ben er tamelijk zeker van dat hij zonder zijn ogen in moreel opzicht duidelijker zag. Hij had in het verleden veel te vaak een verkeerd gebruik van zijn ogen gemaakt. Zelfs nu, ondanks het werk van God in zijn ziel, was er voor zijn gevoel niets belangrijker en niets anders te betreuren dan het verlies van die beide ogen. Hij was iemand die zijn eigen toestand beseftte, maar nog geen berouw had tegenover God; toch wilde God zijn gebed verhoren.

Dit is belangrijk, en wij moeten hierop letten. Vergeet niet dat wij ook een natuur hebben die tot alles in staat is, wat wij in het leven van Simson zien gebeuren en betreuren. Iemand die dat niet gelooft, zal het in zijn eigen leven ondervinden. Vooral gelovigen zouden zichzelf beter moeten kennen. En terwijl wij dit ter harte nemen, worden wij erdoor in staat gesteld onszelf voor Gods aangezicht te beproeven en te oordelen door de kracht van de Geest. Maar met welke God hebben wij, net als Simson, te doen! En hoe verheerlijkte Hij Zichzelf in dit uur van verdriet en diepe pijn, toen Simson een voorwerp van vermaak was geworden voor de onbesneden vijanden van Israël en hij, naar zij vurig hoopten, getuige zou zijn van de triomf van hun afgoden over de ware God. Simson vond het gemakkelijker om voor Gods naam te sterven, dan in Filistea zo voor Hem te leven. Maar God reserveerde grote dingen voor zijn dood. Het is een beeld van Christus' dood, hoewel Simson zelf in schril contrast stond met Hem, Die volhardde tot het einde in absolute toewijding aan Gods wil. Niet alleen leed onze Heere tot het uiterste, maar door Zijn dood verwierf Hij ook wat de gehoorzaamheid tijdens Zijn leven niet tot stand had kunnen brengen!

Hoewel het sterven van Simson meer eer aan God gaf dan heel zijn leven, houd ik er rekening mee dat dit einde als zodanig een straf was. Hierin kan ook een beeld worden gezien van de toestand waarin Israël was gekomen, vergelijkbaar met wat we in het leven en de persoon van Simson hebben gezien. Want wat kan smadelijker zijn dan dat iemands dood belangrijker is dan zijn leven? Zover was het

gekomen, maar hoe roemloos was dit voor alle betrokkenen. Het beste voor Israël en Juda, het beste voor de eer van God en voor Simson zelf, was dat hij zou sterven: *'En Simson greep de twee middelste pilaren, waarop het huis gevestigd was en waarop dat steunde: de ene met zijn rechterhand en de andere met zijn linkerhand. Vervolgens zei Simson: Moge mijn ziel sterven met de Filistijnen! Hij boog zich met kracht en het huis viel op de stadsvorsten en op al het volk dat daarin was. En de doden die hij in zijn sterven heeft gedood, waren talrijker dan die hij in zijn leven gedood had'* (Richt. 16:29-30).

En zijn broeders kwamen, zoals wij dan lezen, namen hem mee en begroeven hem. *'En hij had twintig jaar als richter leiding gegeven aan Israël'* wordt hier opnieuw gezegd (Richt. 16:31).

Bron: Lectures - Introductory to the Historical Books p. 146 – 166; Titel: Judges, Samson

